

VZPOMĚNKY NA VÁNOCE - VII.

Ášter 1/2, 15 prosinec 2009

Vánoce, na ně nejraději vzpomínám, byly už velice, předvelece dávno... Byla jsem úplně malá holčička. Podařilo se mi neuhlídané vlet do jídelny, která se v zimě vytápěla jen na svátky a návěty předem signalizované. A - tam jsem zahlédla ozdobený stromek a tatínka, který něco kutil na zemi. Hned mě vykázal z jídelny a řekl mi, že je Ježíšek a já jsem vyplašila a dárky asi nepřinese...

Dotáhli to do úplného konce: po vešměmi šádne zvonění, pod stromkem vůbec nic... Koukala jsem na to vyjevení, když jsem začala natahovat, rodiče poslali mého staršího bratra, aby se pokusil najít Ježíšek a poprosí ho, aby se k nám vrátil. A bratr se vytratil. Já byla smutná jak šafáček v dvorek. Po objevení bratra mi bylo sděleno, že se včera podařila, Ježíšek byl šťastně nalezen a teď jen musíme počkat, až přijde a zazvoní. Dívky vyvedli ven, abych viděla stopy kola ve sněhu, které bratr prozřetelně nebyl líný udělat... Pak už se ozvalo zazvonění věšech dárků, které jsem v dšvi dostala si pamatuju pouze ony tři - plechový kolotoč, který právě tatínek ježek zkoušel, když jsem "vyrušila Ježíška", pak krásné zelené mrazovky, které jsem den předtím nedopatřením našla ve skříni a pak jsem si, já pitomoučká, nedokázala srovnat v hlavě, jak mohly nás ve skříni a jak se pak dostaly k Ježíškovi a pod stromek... a pak ježek angorovou šepici, kterou mi místní pleťka zkoušela na hlavu už před Vánocemi, a pak jí nejspíš dala Ježíškovi. Svoje jsem se také snažila co nejdýl utvrdit v existenci Ježíška; myslím, že dokud dítě na něj věří, jsou Vánoce nejkrásnější...

Aloda